

დანიელის წიგნი — ას სამოცდათვრამეტი

წინასწარმეტყველური პარალელები: დანიელის 11-ის გაშლა უკანასკნელ დღეებში

Jeff Pippenger

2024-04-08

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტედან მეცხრამეტე მუხლამდე წარმოდგენილია ისტორია, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონით და გრძელდება იქამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება და კაცობრიობის გამოცდის ჟამი დაიხურება. ამდენად, იგი ასევე წარმოადგენს იმავე თავის ორმოცდამეერთე მუხლიდან ორმოცდამეხუთე მუხლამდე მოცემულ ისტორიას.

მაგრამ ვინც მის წინააღმდეგ მოვა, თავისი ნებით მოიქცევა, და ვერავინ დაუდგება წინ; და დადგება დიდებულ ქვეყანაში, რომელიც მისი ხელით განადგურდება. იგი ასევე მიმართავს თავის სახეს, რომ შევიდეს მთელი თავისი სამეფოს ძალით, და წრფელნი მასთან ერთად; ასე მოიქცევა: და მისცემს მას ქალთა ასულს, რათა გახრწნას იგი; მაგრამ ის არ დადგება მის მხარეს, და არც მისთვის იქნება. ამის შემდეგ იგი მიმართავს თავის სახეს კუნძულებისაკენ და მრავალს დაიპყრობს; მაგრამ მთავარი თავის მხრივ დააცხრობს მისგან მიყენებულ შეურაცხყოფას; თავისი საკუთარი შეურაცხყოფის გარეშე მასვე მიაქცევს მასზე. შემდეგ იგი მიმართავს თავის სახეს თავისი ქვეყნის ციხესიმაგრისაკენ; მაგრამ წაიფორხილებს, დაეცემა და აღარ მოიბეზნება. დანიელი 11:16–19.

როდესაც და უაითმა დანიელის მეთერთმეტე თავის საბოლოო აღსრულებას შეეხო, მან განაცხადა, რომ „ამ წინასწარმეტყველებაში უკვე აღსრულებული ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება“. ორმოცდაერთიდან ორმოცდახუთის ჩათვლით მუხლები ამ მუხლების წინასწარმეტყველურ ისტორიას იმეორებს. ეს მუხლები აღსრულდა მაშინ, როდესაც წარმართულმა რომმა მსოფლიოზე კონტროლი მოიპოვა, ჯერ სამი გეოგრაფიული ტერიტორიის დაპყრობით.

„თუმცა ეგვიპტემ ვერ გაუძლო ჩრდილოეთის მეფეს, ანტიოქოსს, ანტიოქოსმაც ვერ გაუძლო რომაელებს, რომლებიც ახლა მის წინააღმდეგ გამოვიდნენ. აღარ არსებობდა სამეფოები, რომელთაც შეეძლოთ წინააღმდეგობა გაეწიათ ამ აღმავალი ძალისთვის. სირია დაიპყრეს და რომის იმპერიას შეუერთეს, როდესაც პომპეუსმა, ძვ. წ. 65 წელს, ანტიოქოს აზიატიკუსს საკუთრება ჩამოართვა და სირია რომის პროვინციად აქცია.“

იგივე ძალა უნდა მდგარიყო წმინდა მიწაზეც და შთაენთქა იგი. რომი ღმერთის ხალხთან, იუდეველებთან, კავშირმა დააკავშირა ძვ. წ. 162 წელს, რომელი თარიღიდანაც მას თვალსაჩინო ადგილი უჭირავს წინასწარმეტყველურ კალენდარში. თუმცა იუდეაზე იურისდიქცია მას ფაქტობრივი დაპყრობით ძვ. წ. 63 წლამდე არ მოუპოვებია; და ეს მოხდა შემდეგნაირად.

„მიტრიდატესის, პონტოს მეფის, წინააღმდეგ თავისი ლაშქრობიდან პომპეუსის დაბრუნებისას იუდეის გვირგვინისთვის ორი მეტოქე — ჰირკანუსი და არისტობულუსი — იბრძოდნენ. მათი საქმე პომპეუსის წინაშე იქნა წარდგენილი, რომელმაც მალე დაინახა არისტობულუსის ძალების უსამართლობა, მაგრამ ისურვა, ამ საკითხზე გადაწყვეტილება გადაედო თავისი დიდი ხნის ნანატრი არაბეთში ლაშქრობის შემდეგ, და აღუთქვა, რომ შემდეგ დაბრუნდებოდა და მათ საქმეს ისე მოაგვარებდა, როგორც სამართლიანად და ჯეროვნად მოეჩვენებოდა. არისტობულუსმა, ჩასწვდა რა პომპეუსის ნამდვილ განწყობას, იუდეაში სასწრაფოდ დაბრუნდა, თავისი ქვეშევრდომები შეაიარაღა და მტკიცე თავდაცვისთვის მოემზადა, მტკიცედ გადაწყვეტილი ჰქონდა, ყოველგვარი საფრთხის მიუხედავად, შეენარჩუნებინა გვირგვინი, რომელიც, როგორც წინასწარ ხედავდა, სხვას მიეკუთვნებოდა. პომპეუსი ახლო კვალდაკვალ მიჰყვა გაქცეულს. როცა იგი იერუსალიმს მიუახლოვდა, არისტობულუსი, რომელმაც თავისი საქციელის მონანიება იწყო, მის შესახვედრად გამოვიდა და ეცადა საქმის მოწესრიგებას სრული დამორჩილებისა და დიდი თანხების დაპირებით. პომპეუსმა, მიიღო რა ეს წინადადება, გაბინიუსი, ჯარის ნაწილით სათავეში, ფულის მისაღებად გაგზავნა. მაგრამ როდესაც ეს ლეგატი იერუსალიმში მივიდა, ქალაქის კარიბჭენი მის წინაშე დახშული დახვდა და გალავნის ზემოდან აუწყეს, რომ ქალაქი ამ შეთანხმებას არ დაემორჩილებოდა.“

„პომპეუსმა, რათა ამგვარად დაუსჯელად არ მოტყუებულიყო, არისტობულე, რომელიც თავისთან ჰყავდა დატოვებული, ბორკილებში ჩასვა და დაუყოვნებლივ მთელი თავისი ლაშქრით იერუსალიმისკენ დაიძრა. არისტობულეს მომხრეები ადგილის დაცვას უჭერდნენ მხარს; ჰირკანესნი კი — კარიბჭეთა გაღებას. უკანასკნელნი, რაკი უმრავლესობაში იყვნენ და გაიმარჯვეს, პომპეუსს ქალაქში თავისუფალი შესვლა მისცეს. ამის შემდეგ არისტობულეს მიმდევარნი ტაძრის მთაზე გამაგრდნენ, იმ ადგილს დასაცავად ისევე მტკიცედ განმსჭვალულნი, როგორც პომპეუსი იყო მის დასამორჩილებლად. სამი თვის დასასრულს გალავანში ისეთი რღვევა გაკეთდა, რომელიც იერიშისთვის საკმარისი იყო, და ადგილი მახვილით იქნა აღებული. შემდგომ მოჰყვა საშინელი ხოცვა-ჟლეტა, რომლის დროსაც თორმეტი ათასი ადამიანი დაიღუპა. გულისამაჩუყებელი სანახავი იყო, შენიშნავს ისტორიკოსი, ხილვა იმისა, თუ როგორ აგრძელებდნენ მღვდლები, იმჟამად ღვთისმსახურებით დაკავებულნი, მშვიდი ხელითა და მტკიცე განზრახვით თავიანთ ჩვეულ საქმეს, თითქოს სრულიად შეუგრძნობელნი იყვნენ მძვინვარე არეულობისადმი, თუმცა მათ ირგვლივ ყველგან მათი მეგობრები სასაკლაოდ იყვნენ მიცემულნი, და თუმცა ხშირად მათი საკუთარი სისხლი მათ მსხვერპლთა სისხლს ერეოდა.“

ომის დასრულების შემდეგ, პომპეუსმა დაანგრია იერუსალიმის კედლები, იუდეის იურისდიქციიდან რამდენიმე ქალაქი სირიის იურისდიქციაში გადაიყვანა და იუდეველებს ხარკი დააკისრა. ამგვარად, პირველად აღმოჩნდა იერუსალიმი დაპყრობის გზით იმ ძალაუფლების ხელში, რომელსაც „დიდებული ქვეყანა“ რკინის მარწუხებში უნდა ჰყოლოდა მანამდე, სანამ სრულიად არ შთანთქავდა მას.

„მუხლი 17. და მიაქცევს თავის სახეს, რათა შევიდეს მთელი თავისი სამეფოს ძალით, და მართალნი მასთან ერთად; ასე მოიქცევა: და მისცემს მას ქალთა ასულს მის გასახრწნელად; მაგრამ იგი არ დადგება მის მხარეს, და არც მისთვის იქნება.“

„ეპისკოპოსი ნიუტონი ამ მუხლის კიდევ ერთ წაკითხვას გვთავაზობს, რომელიც, როგორც ჩანს, უფრო ნათლად გამოხატავს აზრს, შემდეგნაირად: „იგი ასევე მიმართავს თავის პირს, რათა ძალით შევიდეს მთელ სამეფოში.“ მე-16 მუხლმა რომაელთა მიერ სირიისა და იუდეის დაპყრობამდე მიგვიყვანა. რომს მანამდე უკვე ჰქონდა დაპყრობილი მაკედონია და თრაკია. ეგვიპტე ახლა იყო მხოლოდ ის, რაც ალექსანდრეს „მთელი სამეფოდან“ იყო დარჩენილი და ჯერ კიდევ არ იყო რომაული ძალაუფლებისადმი დამორჩილებული; ამიტომ ეს ძალაუფლება ახლა მიმართავდა თავის პირს, რათა ძალით შესულიყო იმ ქვეყანაში.

პტოლემე ავლეტე ძვ. წ. 51 წელს გარდაიცვალა. მან ეგვიპტის გვირგვინი და სამეფო თავის უფროს ვაჟსა და ასულს, პტოლემესა და კლეოპატრას, დაუტოვა. მის ანდერძში დადგენილი იყო, რომ მათ ერთმანეთზე უნდა ექორწინათ და ერთობლივად ემეფათ; ხოლო, რადგან ისინი ახალგაზრდები იყვნენ, რომაელთა მეურვეობის ქვეშ იქნენ დაყენებულნი. რომაელმა ხალხმა ეს მოვალეობა იკისრა და ეგვიპტის ახალგაზრდა მემკვიდრეთა მეურვედ პომპეუსი დანიშნა.

პომპეუსსა და კეისარს შორის ცოტა ხნის შემდეგ დავა ატყდა, და ამ ორ მხედართმთავარს შორის მოხდა სახელგანთქმული ფარსალიის ბრძოლა. პომპეუსი, დამარცხებული, ეგვიპტეში გაიქცა. კეისარი დაუყოვნებლივ გაჰყვა მას იქ; მაგრამ მის მისვლამდე პომპეუსი მზაკვრულად იქნა მოკლული პტოლემეოსის მიერ, რომლის მეურვედაც იგი იყო დანიშნული. ამიტომ კეისარმა თავის თავზე აიღო ის დანიშნულება, რომელიც პომპეუსს ჰქონდა მიცემული, კერძოდ, პტოლემეოსისა და კლეოპატრას მეურვეობა. მან ეგვიპტე შიდა არეულობებით აღძრული დახვდა, რადგან პტოლემეოსი და კლეოპატრა ერთმანეთის მიმართ მტრულად იყვნენ განწყობილნი, ხოლო იგი მოკლებული იყო მმართველობაში თავის წილს. მიუხედავად ამისა, მან არ იყოყმანა ალექსანდრიაში გადასულიყო თავისი მცირერიცხოვანი ძალით — 800 მხედრითა და 3200 ქვეითით, მოესმინა დავისთვის და მის მოგვარებას შესდგომოდა. რადგან არეულობანი დღითი დღე მატულობდა, კეისარმა თავისი მცირერიცხოვანი ძალა არასაკმარისად ცნო საკუთარი მდგომარეობის შესანარჩუნებლად; ხოლო, რადგან ვერ ტოვებდა ეგვიპტეს იმ სეზონზე მქროლი ჩრდილოეთის ქარის გამო, მან აზიაში გაგზავნა კაცი და ბრძანა, რომ ყველა ლაშქარი, რომელიც იმ მხარეში ჰყავდა, რაც შეიძლება მალე მის დასახმარებლად მოსულიყო.

„უდიდესი ქედმაღლობით მან ბრძანა, რომ პტოლემესა და კლეოპატრას თავიანთი ლაშქრები დაეშალათ, მის წინაშე გამოცხადებულყვნენ თავიანთი უთანხმოების მოსაგვარებლად და მის გადაწყვეტილებას დაჰმორჩილებოდნენ. რადგან ეგვიპტე დამოუკიდებელი სამეფო იყო, ეს ქედმაღლური განკარგულება მისი სამეფო ღირსების შეურაცხყოფად იქნა მიჩნეული, რის გამოც ეგვიპტელები, ძლიერ განრისხებულნი, იარაღს ეცნენ. კეისარმა მიუგო, რომ იგი მოქმედებდა მათი მამის, ავლეტესის, ნებით, რომელმაც თავისი შვილები რომის სენატისა და ხალხის

მეურვეობის ქვეშ ჩააბარა, რომელთა მთელი ძალაუფლებაც ახლა მის, როგორც კონსულის, პიროვნებაში იყო მოცემული; და რომ, როგორც მეურვეს, მას უფლება ჰქონდა მათ შორის მსაჯულად გამოსულიყო.“

„საქმე ბოლოს მის წინაშე იქნა წარდგენილი, და დაინიშნენ დამცველნი, რათა ეშუამდგომლათ შესაბამის მხარეთა საქმისათვის. კლეოპატრამ, რომელმაც კარგად უწყოდა დიდი რომაელი დამპყრობლის სისუსტე, განსაჯა, რომ მისი პიროვნული მშვენიერების ხილვა უფრო ქმედითი იქნებოდა მის სასარგებლოდ განაჩენის მოსაპოვებლად, ვიდრე რომელიმე დამცველი, რომლის დაქირავებაც შეეძლო. რათა შეუმჩნევლად მისულიყო მის წინაშე, მან მიმართა შემდეგ ხერხს: მთელი ტანით გაწოლილი ჩაწვა ტანსაცმლის შეკვრაში; აპოლოდოროსმა, მისმა სიცილიელმა მსახურმა, იგი ქსოვილში გაახვია, თასმით შეკრა და, ჰერკულესისებრ ძლიერ მხრებზე შემოდებული, კეისრის სადგომებისაკენ გაემართა. ამტკიცებდა, რომ რომაელი მხედართმთავრისათვის ძღვენი მიჰქონდა, და ამიტომ ციხესიმაგრის კარიბჭით შეუშვეს; შევიდა კეისრის წინაშე და ტვირთი მის ფეხებთან დაასვენა. როდესაც კეისარმა ეს ცოცხალი შეკვრა გახსნა, აჰა, მშვენიერი კლეოპატრა იდგა მის წინაშე. იგი სრულებითაც არ დარჩენილა უკმაყოფილო ამ ხერხით, და, რადგან იმგვარი ხასიათისა იყო, როგორიც აღწერილია 2 პეტრე 2:14-ში, ამგვარად მშვენიერი არსების პირველივე დანახვამ, ამბობს როლენი, მასზე სწორედ ის ზემოქმედება მოახდინა, რაც კლეოპატრას სურდა.“

„საბოლოოდ კეისარმა დაადგინა, რომ ძმასა და დას ტახტი ერთობლივად უნდა დაეკავებინათ, ანდერძის განზრახვის შესაბამისად. სახელმწიფოს მთავარი მინისტრი, პოთინუსი, რომელმაც უმთავრესი როლი შეასრულა კლეოპატრას ტახტიდან განდევნაში, შიშობდა მისი აღდგენის შედეგს. ამიტომ მან ხალხში ფარულად გავრცელებული მინიშნებებით დაიწყო კეისრის მიმართ ეჭვიანობისა და მტრობის აღძვრა, თითქოს იგი საბოლოოდ კლეოპატრასთვის ერთპიროვნული ძალაუფლების მინიჭებას აპირებდა. მალე ამას აშკარა ამბოხებაც მოჰყვა. აქილასი, 20,000 კაცის სათავეში, კეისრის ალექსანდრიიდან განსადევნად დაიძრა. ქალაქის ქუჩებსა და ვიწრო გასასვლელებში თავისი მცირერიცხოვანი რაზმის ოსტატურად განლაგებით, კეისარმა შეტევის მოგერიება უშრომლად შეძლო. ეგვიპტელებმა მისი ფლოტის განადგურება განიზრახეს. მან პასუხად მათი ფლოტი დაწვა. ცეცხლმოდებული ხომალდების ნაწილმა, რომლებიც ნავსადგურის ნაპირთან მიიტანეს, ქალაქის რამდენიმე ნაგებობას წაუკიდა ცეცხლი, და განადგურდა სახელგანთქმული ალექსანდრიის ბიბლიოთეკა, რომელიც თითქმის 400,000 ტომს შეიცავდა.“

ომი სულ უფრო მეტად მუქარისმყოფელი ხდებოდა და კეისარმა დახმარებისთვის ყველა მეზობელ ქვეყანაში გაგზავნა. მის დასახმარებლად აზია მცირედიდან დიდი ფლოტი მოვიდა. მითრიდატემ ეგვიპტისკენ დაიძრა სირიიდან და კილიკიიდან შეკრებილი ლაშქრით. მას იდუმეველი ანტიპატრე შეუერთდა 3,000 იუდეველით. იუდეველებმა, რომელთაც ეგვიპტეში მიმავალი გასასვლელები ეჭირათ, ჯარს შეუფერხებლად გაუშვეს. მათი მხრიდან ამ თანამშრომლობის გარეშე მთელი გეგმა უეჭველად ჩაიშლებოდა. ამ ლაშქრის მოსვლამ ბრძოლის ბედი გადაწყვიტა. ნილოსის მახლობლად გადამწყვეტი ბრძოლა გაიმართა, რომელიც კეისრის სრული

გამარჯვებით დასრულდა. პტოლემე, გაქცევის მცდელობისას, მდინარეში დაიხრჩო. ამის შემდეგ ალექსანდრია და მთელი ეგვიპტე გამარჯვებულს დაემორჩილა. რომი ახლა უკვე შევიდა ალექსანდრეს თავდაპირველ მთელ სამეფოში და შეითქვიფა იგი.

ტექსტში მოხსენიებულ „მართალნი“, უდავოდ, იუდეველებს გულისხმობს, რომლებმაც მას უკვე აღნიშნული დახმარება აღმოუჩინეს. ამის გარეშე იგი აუცილებლად დამარცხდებოდა; ხოლო ამის წყალობით მან ძვ. წ. 47 წელს ეგვიპტე სრულად დაიმორჩილა თავის ძალაუფლებას.

“ქალთა ასული, მისი გახრწნით.” ვნება, რომელიც კეისარს კლეოპატრას მიმართ ჩასახვოდა და რომლისგანაც მას ერთი ძე ჰყავდა, ისტორიკოსის მიერ მითითებულია როგორც ერთადერთი მიზეზი იმისა, რომ მან იკისრა ისეთი სახიფათო ლაშქრობა, როგორიც ეგვიპტის ომი იყო. ამან იგი ეგვიპტეში მის საქმეთათვის საჭირო დროზე ბევრად უფრო დიდხანს დააყოვნა, რადგან უწმინდურ დედოფალთან ერთად მთელ ღამეებს ნადიმობასა და ღრეობაში ატარებდა. “მაგრამ,” თქვა წინასწარმეტყველმა, “იგი მის მხარეს არ დადგება და არც მისი იქნება.” კლეოპატრა შემდგომ ანტონის, ავგუსტუს კეისრის მტრის, მხარეს მიემხრო და მთელი თავისი ძალა რომის წინააღმდეგ მიმართა.

„მუხლი 18. ამის შემდეგ იგი პირს მიაქცევს კუნძულებისაკენ და მრავალს დაიპყრობს; მაგრამ მთავარი თავისი გულისათვის აღკვეთს მის მიერ მიყენებულ შეურაცხყოფას; და, თავისი საკუთარი შეურაცხყოფის გარეშე, მასვე დაატრიალებს მასზე.“

„კიმერიული ბოსფორის მეფე ფარნაკესთან ომმა ბოლოს ეგვიპტეს მოსწყვიტა. „როდესაც იგი მივიდა იქ, სადაც მტერი იყო,“ — ამბობს პრიდო, — „თავისთვისაც და მათთვისაც რაიმე შესვენების მიუცემლად, მაშინვე დაესხა თავს და მათზე სრული გამარჯვება მოიპოვა; რის შესახებაც თავის ერთ მეგობარს ამ სამი სიტყვით მისწერა: Veni, vidi, vici; მოვედი, ვიხილე, დავიპყარი.“ ამ მუხლის უკანასკნელი ნაწილი ერთგვარ ბუნდოვანებაშია მოცული და მისი მისადაგების შესახებ აზრთა სხვადასხვაობა არსებობს. ზოგი მას კეისრის ცხოვრების უფრო ადრეულ პერიოდს მიაკუთვნებს და ფიქრობს, რომ მის აღსრულებას კეისრის პომპეუსთან დავაში პოულობს. მაგრამ წინამავალი და მომდევნო მოვლენები, რომლებიც წინასწარმეტყველებაში მკაფიოდ არის განსაზღვრული, გვაიძულებს, ამ წინასწარმეტყველების ამ ნაწილის აღსრულება ვეძიოთ ფარნაკეზე გამარჯვებასა და რომში კეისრის სიკვდილს შორის, როგორც ეს მომდევნო მუხლშია წარმოდგენილი. ამ პერიოდის უფრო სრული ისტორია, შესაძლოა, გამოავლენდა მოვლენებს, რომლებიც ამ ადგილის მისადაგებას ყოველგვარი სიძნელის გარეშე გასაგებს გახდიდა.“

„მუხლი 19. მაშინ იგი მიაქცევს თავის პირს თავისი ქვეყნის ციხესიმაგრისკენ; მაგრამ წაიბორძიკებს, დაეცემა და ველარ მოიძებნება.“

„ამ დაპყრობის შემდეგ კეისარმა დაამარცხა პომპეუსის პარტიის უკანასკნელი ნარჩენები — კატონი და სციპიონი აფრიკაში, ხოლო ლაბიენუსი და ვარუსი

ესპანეთში. რომში, „თავისი ქვეყნის სიმაგრეში,“ დაბრუნებისას იგი უვადო დიქტატორად გამოაცხადეს; და მიენიჭა სხვა ისეთი ძალაუფლებანი და პატივებიც, რომლებმაც იგი ფაქტობრივად მთელი იმპერიის აბსოლუტურ მბრძანებლად აქციეს. მაგრამ წინასწარმეტყველმა თქვა, რომ იგი წაიბორძიკებდა და დაეცემოდა. ეს გამოთქმა გულისხმობს, რომ მისი დამხობა მოულოდნელი და შეუძნადებელი იქნებოდა, როგორც ადამიანი, რომელიც სიარულისას უნებლიეთ წაიბორძიკებს. და ასე მოხდა: ამ კაცმა, რომელმაც იბრძოლა და მოიგო ხუთასი ბრძოლა, აიღო ათასი ქალაქი და დახოცა ერთი მილიონი ას ოთხმოცდათორმეტი ათასი კაცი, დაცემა პოვა არა ბრძოლის გუგუნში და შუღლის ჟამს, არამედ მაშინ, როცა ეგონა, რომ მისი გზა სწორი იყო და ყვავილებით მოფენილი, და როცა საფრთხე შორს მიაჩნდათ; რადგან, როდესაც მან სენატის დარბაზში თავისი ოქროს ტახტი დაიკავა, რათა იმ კრებულის ხელიდან მეფის წოდება მიეღო, ღალატის ხანჯალი უეცრად მის გულს ჩასწვდა. კასიუსი, ბრუტუსი და სხვა შეთქმულნი მას თავს დააცხრნენ, და იგი დაეცა, ოცდასამი ჭრილობით განგმირული. ამგვარად იგი უეცრად წაიბორძიკა და დაეცა, და აღარ იყო, ძვ. წ. 44 წელს.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

წარმართული რომის (ჩრდილოეთის მეფის) ისტორიული აღსრულება, ტახტზე დამკვიდრების სახით, ისეთი ისტორიაა, რომელიც წინასახავს თანამედროვე რომის გამეფების ისტორიას იმ სამმაგ კავშირში, რომელიც ახლო მომავალში დასადგომი საკვირაო კანონის დროს განხორციელდება. ეს ისტორია აგრეთვე ტიპოლოგიურად არის წარმოდგენილი ოცდაათიდან ოცდათექვსმეტ მუხლებამდე, რომლებიც მიუთითებს იმ დროს, როდესაც პაპობა პირველად იქნა ტახტზე დამყარებული 538 წელს. მეთექვსმეტიდან მეცხრამეტე მუხლები და ოცდამეერთედან ოცდათექვსმეტ მუხლამდე ორივე წარმოადგენენ ტვიროსის მეძავის საბოლოო აღზევებასა და დაცემას. ეს ისტორია აგრეთვე იყო წარმოდგენილი მეხუთედან მეცხრე მუხლებამდე, როდესაც ჩრდილოეთის პირველი მეფე დამკვიდრდა სამი გეოგრაფიული მხარის დაპყრობის შემდეგ. ამის შემდეგ იგი შევიდა შეთანხმებაში სამხრეთის მეფესთან, მაგრამ დაარღვია ეს შეთანხმება, და ამის საპასუხოდ სამხრეთის მეფემ სასიკვდილო ჭრილობა მიაყენა, ხოლო ჩრდილოეთის მეფე ეგვიპტის ტყვეობაში გარდაიცვალა.

მეხუთედან მეცხრე მუხლების ჩათვლით, მეთექვსმეტედან მეცხრამეტე მუხლების ჩათვლით, და ოცდამეათედან ოცდამეექვსე მუხლების ჩათვლით წარმოდგენილია სამი წინასწარმეტყველური ხაზი, რომლებიც სრულდება ორმოცედან ორმოცდამეხუთე მუხლების ჩათვლით. როდესაც და უაითმა აღნიშნა, რომ „ამ წინასწარმეტყველებაში აღსრულებული ისტორიის დიდი ნაწილი განმეორდება“, ეს ფაქტობრივად ნიშნავდა, რომ მთელი თავი ორმოცედან ორმოცდამეხუთე მუხლების ჩათვლით ასახავს. მეოცედან ოცდამეორე მუხლების ჩათვლით აღნიშნავს ქრისტეს შობასა და სიკვდილს, რითაც მისი შობით წარმოდგენილია აღსასრულის ჟამი როგორც 1798, ისე 1989 წლებში, ხოლო შემდეგ მისმა ჯვარზე სიკვდილმა წარმოადგინა 1844 წლის 22 ოქტომბერი და საკვირაო კანონი.

ოცდამესამე მუხლი მიუთითებს იუდეველებსა და რომს შორის კავშირზე მაკაბელთა აჯანყების ისტორიის განმავლობაში. ამ ისტორიის ფარგლებში „კავშირი“

წარმოდგენილია ძვ. წ. 161 და ძვ. წ. 158 წლებით. მაკაბელთა ისტორია წარმოადგენს შიდა ხაზს, რომელიც თავის დასაბამს პოულობს რომსა და მაკაბელ იუდეველებს შორის იუდეველთა მიერ ინიცირებულ „კავშირში“ და საბოლოოდ სრულდება იმით, რომ იუდეველები აცხადებენ, რომ კეისრის გარდა სხვა მეფე არა ჰყავთ. ოცდამესამე მუხლი, ცხადია, მოჰყვება ოცდამეერთე და ოცდამეორე მუხლებს; ოცდამეერთე მუხლი განსაზღვრავს ქრისტეს შობას, რომელიც არის დასასრულის დროის წინასწარმეტყველური ნიშნული, ხოლო ოცდამეორე მუხლი განსაზღვრავს ჯვარს, რომელიც წარმოადგენს საკვირაო კანონს.

ჯვართან იუდეველებმა კეისარი (რომი) თავიანთ მეფედ აღიარეს, ხოლო ოცდამესამე მუხლში მოხსენიებული „კავშირი“ მიუთითებს იუდეველთა არჩევანის დასაწყისზე — ემსახურონ რომს — სწორედ იმ მომენტში, როდესაც იუდეველები რომისადმი თავიანთ ერთგულებას აცხადებდნენ. იუდეველთა აღსასრულს, როგორც ეს ჯვარზეა წარმოდგენილი, მოსდევს იუდეველთა რომთან დაკავშირების დასაწყისი.

ოცდაოთხიდან ოცდაათის ჩათვლით მუხლები აღწერს იმ სამას სამოც წელს, რომლის განმავლობაშიც წარმართული რომი უზენაესად ბატონობდა, აქციუმის ბრძოლისგან ძვ. წ. 31 წელს, ვიდრე დედაქალაქის რომიდან კონსტანტინოპოლში გადატანამდე 330 წელს. სამას სამოცი წლის პერიოდი წინასახეობრივად გამოხატავს იმ ათას ორას სამოც წელს, რომლის განმავლობაშიც პაპის რომი უზენაესად ბატონობდა, და ისინი ერთად წარმოადგენენ ორმოცდამეერთე მუხლიდან იმ პერიოდს და იმ სამმაგ კავშირს, რომელიც მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს ხდება, ვიდრე მადლის ჟამის დახურვამდე.

მეთერთმეტე თავში ისტორიის ყველა წინასწარმეტყველური ხაზი შეესაბამება დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლს, მაგრამ წინასწარმეტყველური ისტორია აღსასრულის დროიდან 1989 წელს, რომელიც წარმოდგენილია ორმოცე მუხლში, ორმოცდამეერთე მუხლში საკვირაო კანონის დადგომამდე, არის „დანიელის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება.“ ისტორია, რომელიც ორმოცე მუხლში დაუზუსტებლად არის დატოვებული, არის იესო ქრისტეს გამოცხადება, რომელიც იხსნება, როდესაც დრო მოახლოვებულია, მადლის კარის დახურვამდე ცოტახნით ადრე.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ჩვენ გვაქვს ღმერთის მცნებები და იესო ქრისტეს მოწმობა, რომელიც არის წინასწარმეტყველების სული. ფასდაუდებელი ძვირფასი ქვები მოიპოვება ღვთის სიტყვაში. ისინი, ვინც იკვლევენ ამ სიტყვას, გონებას წმინდად უნდა ინახავდნენ. არასოდეს უნდა აჰყვნენ დამახინჯებულ მადის მოთხოვნილებებს ჭამასა და სმაში.

„თუ ისინი ამას გააკეთებენ, გონება აირევა; ისინი ვეღარ შეძლებენ იმ დაძაბულობის ატანას, რომელიც საჭიროა, რომ ღრმად ჩასწვდნენ და აღმოაჩინონ იმ საკითხთა მნიშვნელობა, რომლებიც ეხება ამ ქვეყნის ისტორიის დასასრულის სცენებს.“

„როცა დანიელისა და გამოცხადების წიგნები უკეთ იქნება გაგებული, მორწმუნეებს სრულიად განსხვავებული სულიერი გამოცდილება ექნებათ. მათ მიეცემათ ზეცის გახსნილი კარიბჭეების ისეთი ხილვები, რომ გული და გონება აღიბეჭდება იმ ხასიათით, რომელიც ყველამ უნდა განვივითაროს, რათა შეიცნოს ის ნეტარება, რომელიც გულით წმიდათა საზღაური უნდა იყოს.“

„უფალი აკურთხებს ყველას, ვინც თავმდაბლად და მშვიდად ეძიებს, რათა გაიგოს ის, რაც გამოცხადებაშია გაცხადებული. ეს წიგნი იმდენად არის აღსავსე უკვდავებით და დიდებით განმსჭვალული, რომ ყველა, ვინც მას კითხულობს და გულმოდგინედ იკვლევს, იღებს იმ კურთხევას, რომელიც აღუთქმულია მათ, „ვინც ისმენს ამ წინასწარმეტყველების სიტყვებს და იცავს მასში დაწერილს.“

ერთი რამ უეჭველად გამოიკვეთება გამოცხადების შესწავლიდან — რომ ღმერთსა და მის ხალხს შორის კავშირი მჭიდრო და განსაზღვრულია.

ზეციური სამყაროსა და ამ ქვეყნის შორის ჩანს საოცარი კავშირი. დანიელს გამხელილი საგნები შემდგომ შეივსო იმ გამოცხადებით, რომელიც იოანეს პატმოსის კუნძულზე მიეცა. ეს ორი წიგნი გულდასმით უნდა იყოს შესწავლილი. ორჯერ იკითხა დანიელმა: რამდენ ხანს გასტანს იგი ჟამის დასასრულამდე?

„მე კი მოვისმინე, მაგრამ ვერ გავიგე; და ვთქვი: ო, ჩემო უფალო, რა იქნება ამ ყოველის დასასრული? და მან თქვა: წადი შენი გზით, დანიელო, რადგან ეს სიტყვები დახშულია და დაბეჭდილია უკანასკნელ ჟამამდე. მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცილებიან; ხოლო უკეთურნი უკეთურად მოიქცევიან; და ვერც ერთი უკეთური ვერ გაიგებს, ხოლო ბრძენნი გაიგებენ. და იმ დროიდან, როცა ყოველდღიური მსხვერპლი მოისპობა და გაპარტახების შემზარავი სიბილწე დადგინდება, იქნება ათას ორას ოთხმოცდაათი დღე. ნეტარია იგი, ვინც მოითმენს და მიაღწევს ათას სამას ოცდათხუთმეტ დღეს. ხოლო შენ, წადი შენი გზით აღსასრულამდე; რადგან განისვენებ და დადგები შენს წილხვდომილ ადგილზე დღეთა დასასრულს.“

„ეს იყო იუდას ტომის ლომი, რომელმაც გახსნა წიგნი და იოანეს მისცა გამოცხადება იმისა, რაც უნდა იყოს ამ უკანასკნელ დღეებში.“

„დანიელი თავის წილხვედრში იდგა, რათა ეზიდა თავისი მოწმობა, რომელიც დაბეჭდილი იყო აღსასრულის ჟამამდე, როცა პირველი ანგელოზის უწყება უნდა გამოცხადებულიყო ჩვენს ქვეყნიერებას. ეს საკითხები უსასრულო მნიშვნელობისაა ამ უკანასკნელ დღეებში; მაგრამ მაშინ, როდესაც „მრავალნი განიწმინდებიან, განსპეტაკდებიან და გამოიცილებიან“, „უღვთონი კი უღვთოდ მოიქცევიან, და ვერავინ უღვთოთაგანი ვერ გაიგებს“. რაოდენ ჭეშმარიტია ეს! ცოდვა არის ღვთის რჯულის დარღვევა; და ისინი, რომელნიც არ მიიღებენ ნათელს ღვთის რჯულის შესახებ, ვერ გაიგებენ პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზების უწყებათა გამოცხადებას. დანიელის წიგნი იხსნება იოანესთვის მიცემულ გამოცხადებაში და წინ მიგვიძღვის ამ ქვეყნიერების ისტორიის უკანასკნელი სცენებისაკენ.“

„გაიხსენებენ თუ არა ჩვენს ძმებს, რომ ჩვენ ვცხოვრობთ უკანასკნელი დღეების საფრთხეთა შორის? წაიკითხეთ გამოცხადება დანიელთან კავშირში. ასწავლეთ ეს

საგნებო.“ Testimonies to Ministers, 114, 115.